

Kedves Testvéreim!

A szeretet soha el nem múlik: az agapé, az önzetlen, a túláradó, ellenállhatatlan isteni szeretet, melyet sok víz sem olthat el és soha nem rendül meg. Mert erősebb ez a szeretet, mint a halál. A remény megtart, mert a reménység Istene a forrása: szerte nem foszlik, meg nem kopik soha. A hit meg nem rendül, mert megtart egy életen át. A győzelmes hit a Győztesben, aki legyőzte a legnagyobb ellenséget, a halált. E három. Mind a Lélek gyümölcse... S a legnagyobb a szeretet. Soha el nem múlik, megmarad **ÖRÖKRE. NEM VÁLTOZIK**, nem semmisül meg, nem évül el, nem veszi súlyát, nem törik össze.

Tökéletes kép, tökéletes hármasság: egyensúly és béke. S mindez a miénk lehet: gazdagok vagyunk hát! Örüljünk felette! Milyen lenne minden, ha nem tökéletes?! Kincsünk van, kincsünk lehet... minden a miénk, s aki hisz, annak MINDEN-minden lehetséges! Úton vagyunk: a töredékesből a tökéletesbe. Úton volt a korinthusi nép is, s így tanítgatta őket az apostol: „Nézzétek, amin most versenyeztek, ajándékaitok, kiválóságaitok mind elmúlnak, megszűnnek, mert mindez töredékes. Ideig való: nem ez a fontos, hisz nem örökkévaló. Ideje felnőni s elhagyni a gyermeki dolgokat s járni, élni a kiváltképpen való utat! Hisz csak egy, csak egy marad meg!” Eljön a tökéletes, hisz efelé tartunk. Eljön egy nap, és minden más megszűnik fontosnak, súlyosnak, létezőnek lenni. Hisz a látásban, a tiszta, színről-színre látásban, a tökéletes megismerésben nem kell már hinni, remélni... Hisz ott lesz majd minden: kristály tisztán fogunk mindent-mindent látni. És megismerjük Istent. A világ erre halad, s ez a történet útja: visszatér majd Jézus és Isten teremt újra. Új ég és új föld jön, hol igazság lakik. Ott leszünk majd mi is a Krisztusért benne: mint országának örököse, fia, örökös vendége. Otthon leszünk majd, s úgy érezzük, mintha mindig is ott éltünk volna. Elhagyjuk a töredékest és visszatekintve tökéletes létezésünkől úgy látjuk majd földi pályánk, mint ahogy felnőtt tekint a gyermekkor gondjaira, gondolataira, ötleteire, szavaira: ez volt egykor, de most már minden, minden egészen más.

Fejlődünk, változunk, haladunk magunkban, magányban futva a földi pályát. Úton vagyunk együtt is, mint család, közösség, gyülekezet. Nap jön nap után és igen, egyszer majd eljön. Egy nap felkelünk ugyanúgy, mint máskor, és átgondoljuk dolgaink, felvesszük az aznapi keresztünk és elindulunk hordani s viselni... ama napon egyszerűen csak eljön. Eljön a tökéletes és eltöröltetik minden, mi töredékes. Új ég és új föld lesz. Efelé tartunk, ez az út. Örüljünk, higgyünk, reméljünk, szeressünk hát együtt, Krisztust, hú Megváltónkat követve. Most küzdelem, s akkor nagy öröm- s ha most öröm, akkor ott még nagyobb, teljesebb, túláradóbb... Most sírunk vagy gyászolunk s akkor majd letöröltetnek a könnyeink. Nem lesz több fájdalom s kiáltás... csak egy: Hallelujah!

(...)

Növekvő fényt és dicsőséges jövőt mosolygunk egymásnak s magunknak, de a szívünk nyugtalan, a lelkünk békétlen és olykor nehezünkre esnek a kedves szavak. Nehéz a „hallelujah”, messzi a fény s a dicsőség. Mert lesz majd egy „akkor”, lesz majd tökéletes, de most még a „MOST” van. A tökéletlen, töredékes most. S mi magunk itt ebben ragadtunk. Ha körülnézünk, s szemléljük létünket, mély levegőt veszünk létezésünk párájából: érezzük s látjuk a körforgást, a tökéletlenséget, a hiányt és értelmetlenséget. A tökéletlenség körforgását. Tökéleteset akar teremteni, mind jót akar az ember, egyre csak jobbat s többet szeretne. Nemzedék jön nemzedék után mind balgán reménykedve. Nézzünk **LÉTÜNK TÜKRÉBE**, ha elég bátrak vagyunk hozzá, hogy elhiggyük, amit látunk benne a világról s magunkról. Mi az élet valósága, ritmusa s szívdobbanása?

SZÜLETÜNK. Nő és férfi szövetségre lép, szeret és életet ad ösidők óta. Újszülöttet vár, aki erre a világra jön és mégis, mintha nem e világból érkezne, s tökéletes volna. Honnan is jó az élet, az új élet? Álma a szülőnek a tökéletes gyermek, aki majd más lesz, aki jobb lesz, akinek jobb lesz, aki nem fog annyit küzdeni, szenvedni. Reménység a könnyű terhesség s szülés, a bájos s tökéletes kisdéd... de töredékes egész létünk s már a kezdetnél is az lesz. A szülők és újszülöttek vágya...: talán meg sem születhet kit várnak, s ki saját születését várja. Még el sem kezdődött, de már véget is ér a történet... Vagy nem úgy és nem akkor, mint ahogy mindenki várta – nem olyan állapotban, betegen vagy nyomorba érkezik az élet: Így van ez rendjén...? Mi értelme hát így ennek? Kell-e létezni egyáltalán...? **A kétely soha el nem múlik...**

DE SZÜLETÜNK s CSEPEREDÜNK. Mert tovább megy az élet s bár kételkedünk, de hátha, hátha felnő a gyermek. Ha csak egy kicsit, de néha láthatjuk majd benne a tökéleteset. Igazi gyermekkort szeretnénk adni, látni s láttatni, ami a miénk nem volt soha. Hisz a gyermekünk különleges, egyedi lesz. Gyors, ígéretes, szerethető, kiemelkedő, első és a legjobb. Igen, a mi gyermekünk majdnem tökéletes lesz, megmutatjuk mindenkinek, akár hatalmas áldozatok árán is, mert az lehetetlen, hogy nem az. Lehetetlen, ha átlagos, sőt átlag alatti, ha lassú és elkeserítő a gyermek, ha idegesítő, fárasztó is egyben. S aztán egy nap megérezzük, hogy nagyon nehéz láttatni: elhinni s elhítenni, hogy milyen kivételes, nagyszerű dolog szülőnek lenni: **A csüggedés soha el nem múlik.** De tovább lépünk. **SZÜLETÜNK, CSEPEREDÜNK s büszkék vagyunk büszkék leszünk felnövő IFJAINKRA.** Mert felnőnek gyermekeink, felnőttünk mi is- ki tudja hogyan, milyen utakon, de ifjak lettünk, s ifjaink lettek. Ifjaink vannak: büszkeségeink! Akikre számíthatunk, akik önállóak, saját lábukra állnak és sosem okoznak csalódást anyának, apának... Megfogadják tanácsaink' és nem követik el újra a mi hibáinkat. Nem kell összeszednünk őket hajnalban az út szélén heverve, nem fojtják mámorba s kábulatba kilátástalan jövőjüktől való rettegésük'. Nem csinálnak butaságot s nem adják oda szerelmük, ártatlanságuk hazug csábítóknak. Büszkék vagyunk, büszkék lehetünk magunkra s ifjainkra...?! Ó, jaj! **A szégyen soha el nem múlik.**

Szégyen, mit túlél az ember s újra, újra reménykedik s hisz: **VAN TÖKÉLETES: a MÁSIK SZEMÉLYÉBEN:** a kiteljesedő és tökéletes igaz szerelemben. Abban, ami jön első látásra, s egy életen át tart. Ami vágyaink beteljesedése, amiben megleljük másik felünket s mindazt, mik legelemibb szükségjeink. A tökéletes emberi lény a miénk lehet, s benne magunkhoz ölelhetjük a végtelent. Mindenki irigykedhet ránk, mert megtaláltuk a jót, sőt, a legjobbat! Kivételezettek vagyunk, a helyén van minden részlet. Értelmet nyer a létezés: s ez így marad. Örökre. Ígérem és fogadom. Egészségben-betegségben. Örömben és bánatban. Boldog s boldogtalan állapotában. Holtomig vagy holtáig. **A gyanakvás soha el nem múlik.**

Elkapjuk arcunkat e tükörről és megrettenünk tőle: milyen tükörbe nézünk, mi ez a valóság s kit szemlélünk, kinek a létét látjuk tükröződve? Ez valaki más, ezek nem mi vagyunk, ez a tökéletlen lét: valaki, valahol máshol... velünk ez nem történik, nem történhet meg: tökéletes falainkon belül élünk mindentől megvédve... ez a gyülekezet, nem a világ: ez itt állandó és olykor tényleg, mintha tökéletes lenne: a gyülekezetben vagyunk, oltalom alatt, nem a világban: más ott kint és itt bent: és ez, a gyülekezet, a

közösség megtart és soha el nem múlik mindez? Mi ez a tükör: milyen félelmetes varázslat? Milyen felháborító szavak? Jóra törekvő ember elérheti álmait, vagy nem? Lássuk hát, lássuk így s ne keserítsük el egymást véglegesen! Győzzük meg hát magunkat s egymást: nem, nem ennyire sötét a helyzet és nem, nem ez a valóság: hazug a tükör! Lehet már itt minden, amit akarsz: tökéletes, vagy majdnem az, csak erősen hinni s akarni kell!

De akár az egészét el is engedheted... lehet, hogy neked már tökéletesen mindegy és lebegsz, sodródsz hisz MINDEN, MINDEN HIÁBAVALÓSÁG...

Akárhogy is van, a legjobb, ha kezedbe veszed sorsod: élj, irányíts, dönts, ahogy te akarod! Akár sodródsz, akár küzdesz: karnyújtásnyira tőled a lehetőségek: tedd, amit megtehatsz: a munka, a **TÖKÉLETES HIVATÁS** a legjobb megoldás! A küzdelem árán megszerzett siker, a kiteljesedés, az álomfizetés, a gondtalan élet: ezért érdemes?! Vagy a legjobb munkatársak, összetartás, együttműködés és csapat, mellyel lehet, hogy megmenthetitek a földet! Felőtt vagy, erős: alkoss és felejts el tükröt, valóságot, szenvedést: tedd a dolgod, keresd az álmod! **A kihívás soha el nem múlik.**

Igen, megadhatod magadnak s a tiednek mindazt, amire csak szükség van. Így lehetsz talán **TÖKÉLETES SZÜLŐ**, aki nem követi el a hibákat, amit a szülei vele tettek. Te majd nem leszel indulatos, nagyon fogsz óvni s szeretni, sosem használsz ki, sosem hanyagolsz el és nem fogsz játszózni, sem manipulálni. Nem kívánsz magadnak magányt és csendet: egy családi vasárnap után erdő-mélyi remetéletet... Megadhatod, megveheted mindazt, ami csak kell... De vajon elég lesz ez? S milyen áron...? **A büntudat soha nem múlik el.**

Végül lehet, igen, lehet, hogy élvezheted a munkád gyümölcsét majd nem csak felnőtt, de öreg korodban. Átélnéd azt is, hogy „...engem hordoznak, meghallgatnak, ellátnak mindazzal, amire csak szükségem van. Figyelnek rám, törődnek velem s nem vetnek el, nem tekintenek rám úgy, mint nem használható tárgyra. Mint feleslegessé vált testrésze, kicsorbult pohárra. Sosem fogom élni s érezni, mit jelent lemaradni, elerőtlenedni, többé már nem fontosnak lenni. Nem fogok meg nem csörrenő telefonok és ki nem nyíló ajtók némaságában tengődni...” **A magány soha el nem múlik.**

Most már elég, elég e tükörből: mindegy is, hogyan, de a vége... ha semmi, de semmi nem úgy alakul: legalább a halál legyen kegyes, tökéletes, emberi, és méltóságteljes...! Elaludni, egy pillanat alatt kimúlni, egyszer csak utolsó lélegezni, csendben elmenni. Nem lassan és fájdalmak, kínok közt vagy tudatlan vegetálásban enyészni el. Ugye lesz majd, ki fogja a kezem, kivel megoszthatom utolsó pillantásom...? **A végső félelem soha nem múlik el.** Minden létező félelme: elmúlunk, s aztán, ha nem jól éltünk, az örök szenvedésbe jutunk. **A szenvedés soha el nem múlik...?**

Hogy lehet így élni? Hogy lehet így hinni? Remélni? Szeretni? És várni a tökéletesre? Legyen tökéletes most! Vagy ha nem, hát hallgasson el minden ígéret örökre...?! Ez hát a tükör, a valóság tükré.

Ezt látta Jób is, mikor elborzadt benne: ez hát a valóság: „az Úr adta s aztán elvette”?!
Ezt látta a bátor prédikátor és sóhajtott: „Minden hiábavalóság...”

Ezt érezte Illés, mikor egyedül harcolt Istenéért, s egy bokor alá bújt el nem küzdve tovább a lehetetlennel: végleg elfáradva az életét elengedve. CSEND. ÜRES CSEND.

Aztán, egyszer csak, lassan, szelíden szelet érzett, halk és szelíd hangot szélvihartól és földindulástól rettenve. Levegőt, fuvallatot. A lágy szél megérinti Jób sebes póre testét, a prédikátor kemény, merev arcát, körül lengi Illés kővé dermedt tagjait. Szél, amiről nem tudod, honnan jó s hová megy, de hoz józanságot, friss levegőt, kijózanító gondolatot, felismerés töredéket. És felpattan a zár és belénk hasít a felismerés, hogy HOMÁLYOS A TÜKÖR! Nem látunk eleget, nem tudjuk érteni, akármennyit elemezzük, nem tudjuk érezni, akárhányszor is átéljük, és a fülünk sem hallhat tisztán...

Ködben vagyunk, árnyékokat, körvonalakat látunk. Csak zajt és morajlást hallunk tiszta csengő hangok és a szférák zenéje helyett. Összemosódnak a kontúrok, elrejtőznek a miértek s elbújnak a válaszok. A megismerésünk korlátolt, a szavaink alkalmatlanok. A megértés töredékes, a szálak összegubancolódnak és nem értjük, nem érthetjük mindazt, mi való... Mert töredékes. Töredékes az ismeretünk világról, egymásról, magunkról. Istenről is- de róla elégséges...

Annyit érthetünk, hogy van MOST és AKKOR.

Mert most tükör által látunk, homályosan, de AKKOR majd színről-színre: és úgy ismerünk és értünk mindent, ahogy minket megismert az Isten. Akkor eljön a tiszta látás... Most nem érthető, mert minden töredékes. Ha tökéleteset bizonygat az ember s illúziót kerget: akkor is majd csak akkor, akkor jön el a tökéletes.

Összeomlanak tökéletesnek hitt dolgaink, s ha tökéleteset építünk itt a földön, lent, bálványoknak emelünk templomot.

TÖREDÉKES MINDEN: a kétely, a csüggedés, a szégyen, a gyanakvás, a kihívás, a büntudat, a magány, a félelem is. Valójában mindegyik elmúlik s megszűnik majd, mint a bizonyosság, a reménység, a méltóság, a meggyőződések és felszabadultság, a közösség és bátorság is mind szertefoszlik.

De A SZERETET SOHA EL NEM MÚLIK, mert a szeretet: ISTEN LÉNYE. Ezért nem múlik el, mert Ő megmarad örökre! A SZERETET ISTEN LÉNYE, aki veled szenved, érted szenved és válik a tökéletesből töredékessé Krisztusban: leszáll a magas mennyekből és megszületik, él és járja az emberi lét útját hontalan. Átéli, mi a kétely, a csüggedés, látja mi a szégyen, a gyanakvás, mi a kihívás, s milyen, az embernek, amikor kínozza a büntudat. Átéli maga is, mi a magány, a félelem, mikor a teljesen egyedül maradt értünk a kereszten. Megtörik testét: TIÉRETTETEK – kiontják a vérét: MIÉRETTÜNK...

Öleld magadhoz Őt, s magadhoz öleled töredékes léted, szenvedésed lényegét is egyben. Vele lesz vállalható, szerethető, elfogadható, élhető a töredék lét s benne a bizonyosság: a tökéletes örök boldogság. Az eljövendő valóság.

A gyülekezet pedig nem más e a történetben, mint a tökéletes lét reménysége, előíze egyben. A közöttünk munkálkodó soha el nem múló szeretet: a közösségben- Isten ajándékaiban, s a jelekben: a keresztségben, úrvacsorában... A hirdetett s látható kegyelemben. A FELADATUNK nem: tökéletessé válni, hanem a mutatni a Tökéletesre!

Úton levő vándorként biztassuk, bátorítsuk egymást: maradj meg a hitben, gyökerez meg a reménységben, élj a Szentlélek jelenlétében a szeretetben. Öleld magadhoz Őt, s magadhoz öleled töredékes léted, szenvedésed egyben. Vele vállalható, szerethető, élhető a töredék lét s a bizonyosság: a tökéletes örök, eljövendő boldogság. Jézus, aki maga a szeretet, az egész életen átvezet. Ővele egykor majd „...egyetlen asztalt ülünk körül mindnyájan, és ő lesz majd minden mindenkiben”. S mindnyájan egyek Benne, a SZERTETEBEN.

Ámen!

Thoma László